

La

EGLUTĒ

1974 BIRŽELIS

EGLUTĖ

1974 BIRŽELIS

turinys

- 3 ŽIRGELIS, liaudies daina
- 4 ATOSTOGOS, D. Sadūnaitė
- 11 NUDUNDĖJO, R. Jotvingytė
- 12 VALKATA, V. Abromaitis
- 17 DVIRATUKAS, A. Kašiubienė
- 18 DARŽO DIENORAŠTIS, D. Jokubaitytė
- 24 MAMA IR MES, Maironio lit. mokykla
- 28 GALVOSŪKIS, L. Adomaitytė
- 29 MŪSU KŪRYBA
- 32 PAVEIKSU PARODA

piešiniai

- J. Paukštienė — viršelis, 17
- O. Mikailaitė — 3
- A. Sruoginienė — 4-10, 26
- R. Valiulytė — 11
- J. Kiburas — 12-16
- R. Karosaitė — 18-22
- A. Sutkuvienė — 24, 27
- N. Balukienė —

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

ŽIRGELIS

liaudies daina

Aš užaugau pas tėvelį,
Nusišėriau sau žirgelį.

Nusišėriau sau žirgelį,
Kad ir mažą — bet tik gražų.

Lygia lanka raitas josiu,
Nemunėliu plaukte plauksiu.

Nemunėliu plaukte plauksiu,
Per Nėrelę nerte nersiu.

Per Nėrelę nerte nersiu,
Prieš kalnelį tik šuoleliu.

Ant to kalno, ant aukštojo
Stovi žalia liepužėlė.

Po ta liepa, po žaliaja,
Teka šaltas šaltinėlis.

ATOSTOGOS

Danguolė Sadūnaitė

Buvo birželio mėnuo. Ketvirtadienis. Ketvirta valanda po pietų. Labai puikus laikas.

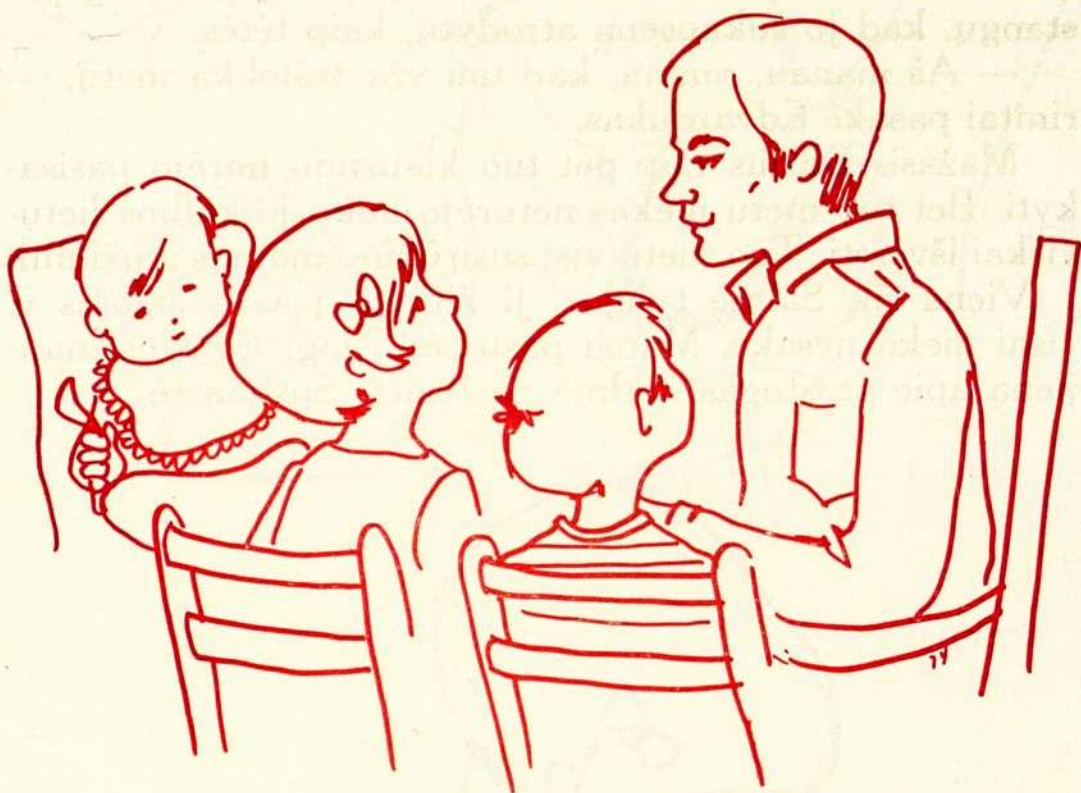
Edvardukas ir Salmė sėdėjo verandoje. Jie vartė didelę paveiksluotą geografijos knygą. Versdami puslapį po puslapio, jie skaitė, kaip žmonės gyvena Havajuose. Ten — gražūs, balti paplūdimiai, ten — gražus, mėlynas dangus.

— Havajuose visą laiką vasara. Net ir žiemą, — išmintingai pasakė Edvardukas. Salmė nesakė nieko.

Taip beskaitydami, Salmė ir Edvardukas sužinojo, kad Havajuose auga daug aukštų palmių ir žydi nuostabios gėlės. Ir Salmė ir Edvardukas galvojo, kad, norint keliauti, būtų gera keliauti Havajuose.

Vakare, kai visi susėdo vakarieniauti prie apvalo stalo, kai mažasis Dariukas buvo pasodintas savo aukštoje kėdėje, ir kai mama visiems pranešė, kad baigia ruošti salotas virtuvėje, prabilo tėvelis.

— Vaikai, noriu jums ką pasakyti. Už dviejų savaitių mama su teta Rėda išvažiuos atostogų. Jos penkias dienas atostogaus Tahiti saloje. Bet su jumis liksiu aš. Ir dar senele atvažiuos.

Mažasis Darius ir Edvardukas tą žinią priėmė visai ramiai. Edvardukas nuleido savo šaukštą, prisiminęs, kad neseniai buvo mamos gimtadienis.

— Mama, — garsiai pareiškė Edvardukas, — jau turėjo gimtadienį ir gali keliauti viena. Penkioms dienoms teta Rėda galės ją prižiūrėti. Penkioms dienoms ji gali pabūti be tėtės, Dariaus, Salmės ir manęs.

Tai pasakęs, Edvardukas prisiminė dar daugiau. Per eitą pavasarį, kai jie visi su tėčiu išvažiuodavo į parką, mama likdavo namie. Tada Edvardukui rūpėdavo, kad mama viena neitų per kelią. Bet dabar, dabar jau viskas kitaip. Mama atšventė gimtadienį.

— Edvarduk, — paklausė mama, padėdama salotas ant stalo, — kiek manai man yra metų?

Edvardukas, mat, nuo pavasario pradėjo daugiau reikštis šeimos pokalbiuose. Jis taip pat dėjo daug pastangų, kad jo šukuosena atrodytų, kaip tėtės.

— Aš manau, mama, kad tau yra šešiolika metų, — rimtai pasakė Edvardukas.

Mažasis Darius taip pat tuo klausimu norėjo pasisakyti. Bet tuo metu niekas neturėjo laiko jo kalbos lietuviškai išversti. Tuo metu visi susirūpino mamos amžiumi.

Viena tik Salmė tylėjo. Ji žiūrėjo į savo salotas ir visai nieko nesakė. Mama pastebėjo, jog, išgirdusi naujieną apie atostogas, Salmė pasikeitė. Susimąstė.

Sekantį vakarą visi vėl sėdėjo prie apvalo stalo. Baigus valgyti, Darius ištraukė ramunę iš gėlių puokštės ir siūlė mamai pakvėpinti:

— Kepia, kepia, — sakė Darius.

Tada, labiau nustebo tėtis, negu mama, kai Salmė prabilo. Ji kalbėjo labai greitai. Jos skruostai buvo labai raudoni ir akutės žibėjo. Vėliau, kai tėtis papasakojo šį atsitikimą tetai Rėdai, jis sakė, kad Salmė kalbėjo lyg būtų viską iš anksto gerai apgalvojusi ir pasiruošusi.

— Atostogų, — pradėjo Salmė, — mamai dabar tikrai nereikia. O teta Rėda kažin, ar turi laiko tokiems dalykams. (Teta Rėda buvo Salmės mylimiausioji teta. Kartą Salmė jai padovanojo puokštę raudonų saldainių ant pagaliukų.)

— Atostogos, — toliau kalbėjo Salmė, — yra žmonėms, kurie dirba. Mama nedirba, ji visą laiką būna namuose.

Vėliau Salmė tik vienam tėveliui pasakė dar daugiau. Visi žino, net mažasis Darius, kad Salmė penkias dienas savaitėje praleidžia mokykloje. Trečiame skyriuje darbas nelengvas. O šeštadieniais ji ir pati eina ir Edvarduką į šeštadieninę mokyklą nuveda. Net sekmadieniais po pietų nėra Salmei laisvo laiko. Tada ji kartu su Dalia Malinaite ir Dalios mama važiuoja į skautų sueigas.

Tėvelis suprato, jog Salmė galvojo, kad ji buvo tas asmuo, kuriam reikėjo atostogų. Juk ji jau devynerių metų, o tie metai taip greitai bėga. . . Ir dar. Salmė priminė tėtei apie pereitą žiemą. Tada ji ne kartą ėjo į mokyklą būdama ligonis. Tomis dienomis ji sirgo sloga.

Sekantį šeštadienį po pietų atvyko teta Rėda. Juodvi su Salme ilgai kalbėjosi. Net į mišką išėjo pasivaikščioti. Pasikalbėjimas buvo labai privatus. Jį girdėjo tik Salmės lėlė, kurią ji buvo pasiėmusi, kad būtų drąsiau. Drąsos Salmei reikėjo ne todėl, kad ji bijotų tetos Rėdos, bet todėl, kad kai kuriuos dalykus sunku pasakyti.

Tą patį vakarą, tetai Rėdai išvažiavus namo, Salmė pakvietė savo broliukus slaptam pasitarimui. Uždarę duris, visi trys vaikai susėdo ant grindų miegamajame, šalia spintos, kuri buvo apkrauta senais meškiniais.

— Pirksim mamai dovaną — kelionei, — paskelbė Salmė. — Tėtis padės, bet pinigų turim duoti ir mes. Ir turim sugalvoti, ką pirkti.

Vaikai atsinešė savo taupomasias kiaulytes ir supylė savo turtus ant grindų. Viso buvo trys doleriai ir dvidešimt trys centai.

— Mamai būtų gerai turėti laivą. Aplink tą salą, kur ji važiuoja, yra daug vandens, — siūlė Edvardukas. — Laivą mama galės laikyti savo rankinuke.

Mažasis Dariukas čiupinėjo savo raudoną sviedinį. Tikriausiai galvojo, kad tai bus mamai gera dovana.

— Rankinukas! — staiga nudžiugo Salmė. — Pirksim mamai rankinuką. Mamos rankinukas senas ir negražus.

Berniukai Salmei nesipriešino, ir posėdis greit pasibaigė.

Sekančią dieną, kai Salmė ir Edvardukas grįžo iš mokyklos, jie vėl išėjo ant verandos. Atsivertę knygą apie įvairius kraštus, surado ir Tahiti salą. Gerai išžiūrėję į paveikslus, Edvardukas ir Salmė nupiešė mamai albumą gėlių ir medžių, kuriuos jos abi su teta Rėda matys atostogų metu.

Prieš einant gult, kol vyko maudymasis ir nusišluostymas, ėjo kalbos apie atostogas. Kai pasibaigs pamokos mokykloje, tėtis išmokys Edvarduką ir Salmę plaukti. Ir kas žino, gal būt kitais metais, jie visi penki važiuos atostogoms į pajūrį, į Kaliforniją.

— Ten, kur gyvena dėdė Jonas, — pasakė Edvardukas.

— Su teta Ramona, — nusišypsojo Salmė.

NUDUNDĖJO

Ritonė Jotvingytė

**Nudundėjo dunduliukai,
Nužaubavo ir žaibai.
Krito žemėn po lašiuką
Šimtas du lietaus lašai.**

**Krito žemėn, krito vėlei,
Plovė obelis žalias,
Tai pritaškė debesėliai
Varlei balų — į valias!**

VALKATA

Vytautas Abromaitis

Buvau aštuonerių metų vyras. Lankiau antrąją pradžios mokyklos skyrių, ir, kaip senas mokyklos veteranas, nekantriai laukiau vasaros atostogų.

Birželis Lietuvoje yra gražiausias mėnuo. Taip mes vaikai galvojom. Taip galvojam mes ir dabar, suaugę, dideli žmonės, širdyje būdami ne kartą mažais vaikais...

Mokyklos kieme suskambėjo paskutinis skambutis. Pasipylė berniukai ir mergaitės. Dulkių debesies lydimi, skubėjome kiekvienas smėletu vieškeliu į savo namus. Būreliai mažėjo ir mažėjo.

Ėjau su savo draugu. Sutarėm tuoj po pietų išplaukti žvejoti. Jis gyveno tikrai kitoje vieškelio pusėje ir mes dažnai užeidavome vienas pas kitą.

Diena buvo saulėta, šilta, bet jaučiau, kad vakarop bus lietaus. Geras laikas meškerioti. Ypač raudas. Šiandien mes sužinome koks oras bus žiūrėdami į televiziją. Bet kai aš buvau aštuonerių metų vyras, niekas net nebuvom girdėję apie televiziją. Apie sekančios dienos orą mes sprendėme iš saulės nusileidimo, iš kregždžių skraidymo; apie ateinantį lietų, pasakydavo mums mūsų senoji katė, kramtydama žolę su pasigardžiavimu.

Laivelio neturėjome. Laivelį mums atstojo didelis plaustas sukaltas iš lentų ir išdžiovintų rąstų. Pasiramstydami ilga kartimi, mes pasiekdavome kiekvieną ežero krantą. Išnaudojant bangų kryptį, buvo galima pasiekti ir tris saleles pačiame ežero viduryje.

Kitoje ežero pusėje, mudviejų laukė dar vienas su meškere rankoje. Mes trys buvome neperskiriami draugai.

Pritvirtinom plaustą prie kranto. Palikę meškeres, pro pakrantės krūmus, mažu takučiu, žąsele, pasileidome piliakalnio link. Piliakalnis buvo mūsų mėgiamiausia žaidimo vieta. Iš pietų pusės kalnasėjo skardžiai žemyn. Apačioje buvo ežeras.

Aukščiausioje piliakalnio vietoje, iš kurios mes mėtydavome akmenėlius, kiekvienas stengdamasis akmenėlių numesti kuo toliau, — sėdėjo žmogus. Mes jį greitai atpažinome. Sėdintysis buvo ne kas kitas, kaip miestelio "Valkata". Taip mes vaikai jį vadindavom. Niekas iš mūsų nežinojome jo vardo. Niekas ir nesistengė jo sužinoti. Užteko mums žinoti, jog "Valkata" priklausė mūsų miesteliui — kaip balta baroko bažnyčia su raudonu stogu, arba žydo Urbelio galanterijos krautuvė. Be "Valkatos", be baltosios bažnyčios ir be tos žydo Urbelio krautuvės, mūsų miestelis nebūtų buvęs mūsų.

"Valkata" buvo senas. Tur būt pats seniausias žmogus visoje apylinkėje. Jį galėjai sutikti žiemą ar vasarą, betkur ir betkada. Jo žingsniai buvo lengvi, vienodi, kaip laikrodžio taksėjimas.

Jau buvom pasiruošę grįžti atgal prie plausto, kai senukas sukosėjęs, pamojo pirštu į save. Nedrąsiai prisiartinom, nežinodami net ar sakyti "labas", ar ne. Senuko veidas spindėjo kokia tai paslaptinga šviesa, bet, geriau išsižiūrėjus, galėjai matyti skruostuose nudžiuvusių ašarų pėdsakus. Lyg tęsdamas prieš jau mūsų atėjimą pradėtą pasakojimą, žilagalvis švelniu baritonu pasakojo:

— Kautynės baigėsi mūsų pralaimėjimu... Tris dienas ir dvi naktis bastėmės miškuose tarp Kražių ir Šiluvos. Alkani ir be miego. Viena kita žemuogė ir pernykščių metų riešutas malšino alkį. Rusų žandarų šūkavimai

ir jų šunų amsėjimas artėjo ir vėl tolo, bet mūsų maža sukilėlių grupelė laimingai išvengė tolimesnio susitikimo su priešu. O palikom daug jaunų vyrų, kurių kraujas nudažė sodrią laukų žolę. Mano brolio galvą perskėlė kazoko blizgantis kardas. Nespėjau jam pasakyti paskutinį "sudieu", neužspaudžiau blakstienų...

Senukas sunkiai alsavo.

— Trečios dienos rytą pasiekėme Bridvaišio ežerą. Dvylika jaunų vyrų, beveik visi užaugę šiose apylinkėse. Visi turėjo savo tėvus, gimtuosius namus. Mano gi tėvai ištremti už Uralo, ūkis sudegintas.

"Valkata" tylėjo. Jo žvilgsnis buvo įbestas į tris salas ežero viduryje. Lyg jo siela būtų iškeliavusi tuo įbestu žvilgsnio taku ir apsistojusi ten, kur slypėjo praeities prisiminimai.

— Žinojau, kad rusų žandarai manęs ieško. Jie gaudė visus, kurie dalyvavo sukilime ir trėmė į tolimuosius Rusijos užkampius. Vienas, kitas tesugrįžo į savo tėviškę ir tai tik po 15-20 metų. Apsigyvenau vidurinėje saloje, kur niekas beveik neužsukdavo. Čia jaučiausi saugus.

Prekymečio dienomis, persirengęs elgeta, nueidavau į miestelį pasirinkti sau išmaldos. Žmonės praminė mane "Valkata". Niekas nežinojo, kas aš esu, nė kur mano namai. Ir šiandien to manęs niekas neklausia. Esu benamis tėviškėje, kurią taip mylėjau, už kurią su ginklu rankoje kovojau.

Saulė slėpėsi vakaruose, tenai, kur horizonte telkėsi juodi debesys. Raudos vartėsi ežero paviršiuje. Jų sidabriniai žvynai spindėjo vandenyje. Mes sėdėjome piliakalnio viršūnėje ir žiūrėjome į tolimas. Nedrįsime sudrums-
ti žilagalvio jaunystės sapnų.

DVIRATUKAS

Albina Kašiubienė

Vieną gražią, linksmą dieną
Išgirdau gerą naujieną:
Tėtis perka dviratuką,
Mama pritaria tètukui.

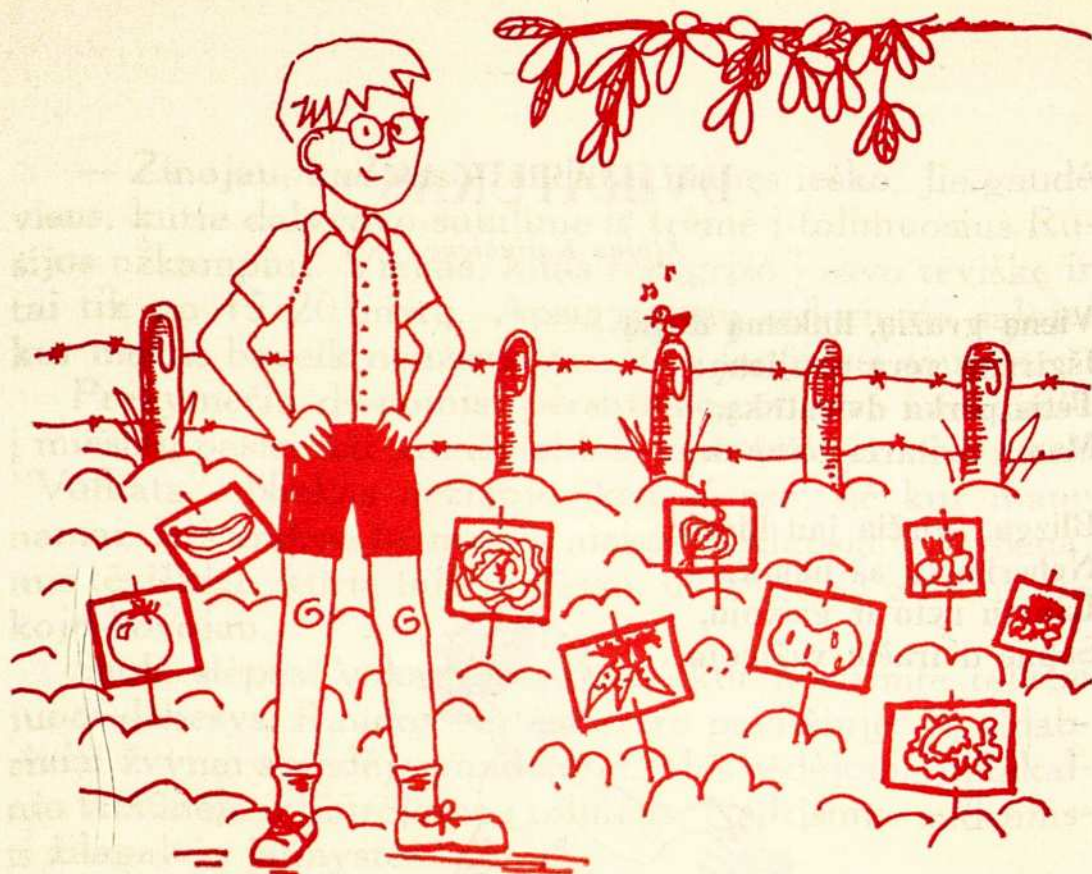
Blizga, šviečia jau kieme,
Neberimstu aš namie.
Laukiu ryto ir galvoju,
Sapne dviračiu važiuoju.

Jadvyga Pae

Dviratukas, kaip arkliukas,
Kur tik noriu, ten ir sukas.
Lygus kelias, tiesus takas,
Man važiuoti gerai sekas.

Vėliavėlė ore plakas,
Naujas balnas aukštai keltas.
Šviečia ženklas Lietuvos,
Kas esu — visi žinos!

DARŽO DIENORAŠTIS

Iš Rapolo Ridiko atsiminimų

Dana Jokubaitytė

Toronto, Kanada

Kartą seniai, seniai, viename kaime buvo daržas. Tas daržas nebuvo tik taip sau daržas. Tai buvo ypatingas daržas. Aš jums papasakosiu, kodėl jis buvo ypatingas. Ogi todėl, kad jame augo ne paprastos, o kalbančios daržovės. Taip, kalbančios.

Klausiat, iš kur žinau apie tą nepaprastą daržą ir apie tas nepaprastas daržoves? Žinau, nes viską pats mačiau ir girdėjau. O kaip? Skaitykit toliau ir sužinosit.

Vieną gražią, šiltą dieną Eugenijus išėjo į lauką apsidairyti. Apsidairė, apsidairė ir vėl grįžo vidun.

— Na, Eugenijau, — kalbėjosi Eugenijus pats su savimi, — jau laikas. Laikas sėklas sėti. Kitaip nebus daržo.

Eugenijus išsiėmė sėklų maišelius ir rūpestingai juos apžiūrėjo.

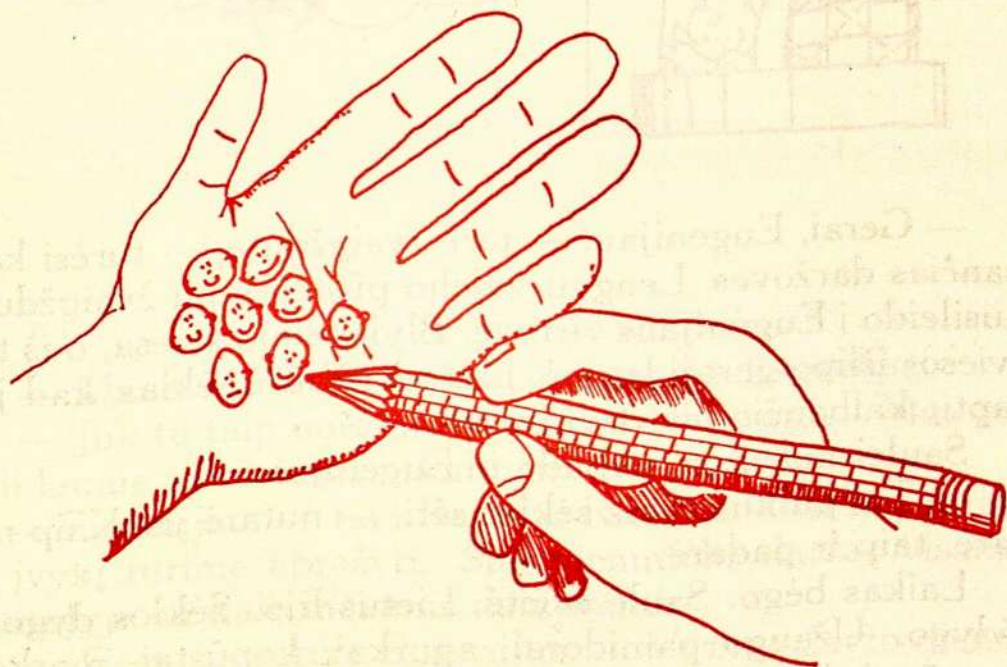
— Daržovės, kaip daržovės. Visas kaimas pilnas daržų su tokiomis daržovėmis. Ot būtų puiku, jei mano daržovės būtų kitokios. . . — taip kalbėjo Eugenijus pats sau vienas.

Ir taip jam bekalbant pačiam su savimi, Eugenijui šovė į galvą mintis. Jis užaugins kalbančias daržoves! Tai bus įdomu ir bus su kuo pasikalbėti. Jis pasiėmė plunksną ir ėmė paišyti burneles ant kiekvienos sėklos. “Kodėl sėklos nekalba? Nes burnelių neturi. Turės burneles ir kalbės” — taip galvojo Eugenijus. O kai užaugs, bus kalbančios daržovės.

Bet staiga Eugenijus susirūpino.

— Apie ką daržovės kalbės? Gal reiktų dar pridėti akis, ausis ir nosį kiekvienai sėklai? Apie ką gali kalbėti, jei nieko negali matyti, girdėti ar uostyti? . . .

Taip Eugenijus dirbo iki vėlyvos nakties, paišydamas sėkloms akis, ausis, nosis ir burnas.

Kai visas sėklos buvo tinkamai paruoštos, jis jas suguldė ant virtuvės stalo ir pats nuėjo gulti. Pro virtuvės langą į vidų žiūrėjo viena žvaigždutė. Ji matė, ką Eugenijus dirbo.

— Gerai, Eugenijau, — tarė žvaigždutė, — turėsi kalbančias daržoves. Lengvu vėjelio pūstelėjimu žvaigždutė nusileido į Eugenijaus virtuvę. Blykstelėjo šviesa, o iš tos šviesos išlipo geroji laumė. Laumė užbūrė sėklas, kad jos taptų kalbančiomis daržovėmis.

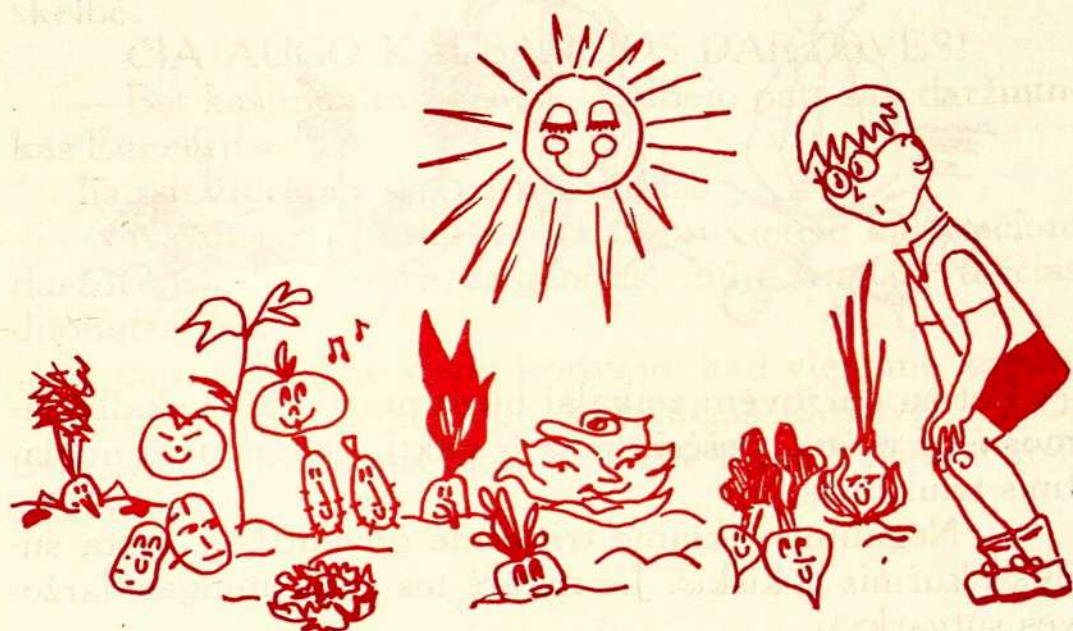
Saulei nušvitus, pabudo ir Eugenijus.

— Tai puikus rytas sėklas sėti, — nutarė jis. Kaip nutarė, taip ir padarė.

Laikas bėgo. Saulė švietė. Lietus lijo. Sėklos dygo ir išdygo. Užaugo pamidorai, agurkai, kopūstai, morkos, svogūnai, burokai, bulvės, ridikai ir salotos.

Pastebėjęs, kad jo daržas jau pilnas daržovių, Eugenijus išėjo jas apžiūrėti.

— Labas rytas, Eugenijau! — pasveikino jį daržovės.

— Mano daržovės kalba? — nustebo Eugenijus.

— Juk tu taip norėjai, — atsakė daržovės. — Mus geroji laimė užbūrė, tai ir kalbam.

— Eugenijau, — tarė Rapolas Ridikas, — ši nepaprastą įvykį turime aprašyti. Štai vienintelis daržas visame pasaulyje su kalbančiomis daržovėmis.

— Tiesa, — sutiko Eugenijus. — Vesime daržo dienoraštį. Tuoju atnešiu plunksną.

Ir taip dieną iš dienos Rapolas Ridikas pasakojo Eugenijui, kas darže nutiko, o Eugenijus viską užrašė.

Bet su daržovėm reikalai buvo prasti. Jos bekalbėdamos ėmė peštis. Pešėsi dieną ir naktį. Darže buvo nuolatinis triukšmas.

— Negalima tokiaime triukšme gyventi! — kartą supyko kormis ir kiškis. Jie nutarė tas triukšmingas daržoves sutvarkyti.

Anksti rytą atšuoliavo kiškis. Jis pusryčiams suėdė Prano Pamidoro šeimą ir Antano Agurko šeimą ir Kazimierą Kopūstą su pačia. Ir dar Salomėją Salotytę su broliu ant trečio sugraužė.

Kiškiui baigus, po žeme atšmirinėjo kormis. Jis pradėjo graužti nuo šaknų ir taip sugraužė Stepą Svogūno šeimyną ir Mykoliną Morką su vaikais ir Bernardo Buroko šeimą ir Birutėlę Bulvytėlę su giminėm. O ant galo užsigardžiao Rapolu Ridiku.

— Eugenijau! Gelbėk! — šaukė Rapolas Ridikas.

Eugenijus išbėgo laukan. Rapolas Ridikas dar spėjo jam pasakyti, kas daržovėm atsitiko, ir staiga darže pasidarė tylu. Eugenijus ašarodamas, su šluota išvijo kiškį su kurmiu, bet daržoves išgelbėti jau buvo per vėlu.

Eugenijus darže pastatė lentelę, kuri visam pasauliui skelbė:

ČIA AUGO KALBANČIOS DARŽOVĖS!

— Bet kas manim tikės? — kalbėjo pats sau daržininkas Eugenijus.

Jis pasižiūrėjo į dangų ir atsiduso.

— Kažin, ar yra kur nors danguj vieta, kur kalbančiom daržovėm?... — tarė Eugenijus, žiūrėdamas į tuščias duobutes darže.

Ir štai, neliko nė vieno įrodymo, kad viename kaime, viename darže tikrai augo kalbančios daržovės... O, tiesa, vienas įrodymas liko. Ar tikite Rapolo Ridiko atsiminimais?

MAMA IR MES

*Motinos Dienos proga parašyti rašinėliai Lemonto, III.
Maironio lituanistinės mokyklos aštunto skyriaus mokinių.*

Visame pasaulyje visiems žmonėms motina yra brangiausias asmuo. Be motinų nebūtų jokių žmonių.

Daugelis motinų stengiasi, kad jų vaikai būtų gerai išauklėti, sveiki, tvarkingi ir valgytų sveiką maistą.

Daugelis žmonių nesupranta, kiek motinos vargsta, kol jos užaugina savo vaikus. Jie supranta tai tik tada, kai patys susilaukia savo vaikų. Maži vaikai motinų neįvertina ir mano, kad jos visada turi būti geros. Jie mano, kad nėra blogų motinų.

Jonas Sidrys

Aš myliu mamą, nes ji man labai gera. Kai aš turiu kokią nors problemą, ar klausimą, ji visuomet man padeda, kiek tik gali. Ji visuomet yra, kai mums jos reikia.

Mama siuva drabužius, skalbia, tvarko kambarius, perka visokius dalykus, daro valgyti mūsų šeimynai, veža mus visur, kur tik mums reikia. Ji niekad nenustoja dirbti.

Ji kartais užpyksta ant mūsų, bet ji pyksta todėl, kad mus myli ir nenori, kad mes užaugtume blogi. Ji nori, kad mes visi būtume geri.

Jei kas užsigauna, ji visuomet sutvarko, kad neskaudėtų. Kai mes sergam, ji stengiasi mus pagydyti. Ir jei ji negali nieko padaryti, tada ji pašaukia daktarą. Ji labai rūpinasi mumis, kad mums kas nors blogo neatsitiktų.

Dana Varnaitytė

Mano mamytė dirba visą dieną. Ji padeda mums pamokas paruošti.

Mes visi vaikai mylim mūsų mamytę. Mes norim būti tokios, kaip ji.

Motinos Dieną mes jai būnam geros, nes ir ji per mūsų gimtadienį ką nors gero mums padaro. Mes ją mylim ir stengiamės būti labai labai geros.

Mano mamytė yra labai gera mamytė. Ji turi 7 vaikus ir myli mus visus.

Mes padedam mūsų mamytei kaip tik galim ir kada reikia.

Mes duodam gėles savo mamytei, nes jos yra gražios. Mano mamytė yra kaip tos gėlės — graži ir kvapi.

Mamytė turi daug dalykų daryti. Ji dirba, saugoja vaikus, prižiūri, kad vaikų kambariai būtų tvarkingi ir namai švarūs.

Mano mamytė ir jos mamytė, arba mano močiutė, yra labai geros. Man smagu su jomis kalbėtis, žaisti, ir daug kitų dalykų kartu daryti. Jei man reikia kur važiuoti, tai mamytė mane nuveža.

Vida Šoliūnaitė

Mano mamai labiausiai patinka maži šuniukai. Mes turėjom vieną, ir jis buvo labai gudrus.

Mano mamai patinka darželyje sodinti gėles, o sode medžius: klevus, vaismedžius, eglutes ir pušis.

Jai labai patinka, kai žiemą nesninga ant kelio, bet jai patinka kai yra sniego ant medžių.

Kai pavasaris ateina, jai patinka kai sprogsa lapai ir pradeda žaliuoti medžiai.

Jai patinka savaitgaliais stovyklauti. Ten mes grybaujam ir žuvaujam. Mamytei nepatinka lupti ir plauti tuos grybus, bet ji vis vien juos mums paruošia valgymui.

Jai patinka grynas oras, bet jai nepatinka audros.

Edmundas Račiūnas

Kas motina iš tikrųjų yra? Aš apie tai daug pagalvojau ir visokios mintys man atėjo.

Dažnai matome laikraščiuose straipsnius apie garsius vyrus, kurie pasaulyje ką nors gero padarė. Tie vyrai visur veikia ir viską tvarko. Pavyzdžiui — kaip prezidentas Nixonas. Kodėl nėra moters, kur valdytų Ameriką?

Apie moteris retai kas nors rašo. Ką jos gero padaro?

Motina užaugina visus savo vaikus. Ji labai rūpinasi jais, leidžia į mokyklą. Ji tvarko namus per dieną ir, kai tėvas grįžta iš darbo vakare, ji laukia su vakariene. Man atrodo, kad motina tikrai tvarko visą šeimą. O ką ji gauna už tai?

Kai ateina gegužės 12 diena, mes minime jos — Motinos dieną. Tada duodame jai visokių dovanų. Taip mes parodome jai, kad mes ją labai mylime.

Tą dieną gera proga pagalvoti, kas motina iš tikrųjų yra.

Rasa Kamantaite

STOVYKLINIS GALVOSŪKIS

paruošė Laima Adomaitytė, 13 m.

Jamestown, North Dakota

Šiame paveiksle surask šiuos stovykliškus dalykus: gyvatę, lėkštę, puoduką, žuvi, pelėdą, Lietuvos vėliavą, 2 pelytes, 2 širdis, laužą, šakutę, knygą, 3 galvas, tinklą, kamuolį, akinius, Amerikos vėliavą, irklą, batą, antį, zuikį, raketę, saulę, 3 nendres, ežį.

MŪSŲ KŪRYBA

VAGYSTĖ

Vieną rytą, kai žmonės atsikėlė ir įjungė savo radijas, išgirdo skubiai skelbiamą žinią:

— Ši rytą vagys pavogė visus daiktavardžius! Nuo šio laiko, niekas negalės, kalbėdamas ar rašydamas, naudoti daiktavardžių. Lauksim, kol policija juos suras. . .

Žmonės labai nustebė ir negalėjo suprasti, kaip apsieis be daiktavardžių. Tą dieną vyko keisti dalykai. Fabrikuose, kai darbininkai norėjo gauti koki įrankį, rodė pirštu, arba darė to įrankio garsus. Visur buvo galima girdėti labai keistą kalbą:

— Duok man džirrrr.

— Numesk tą didelį dun-dun-dun.

Įmonės turėjo atspausdinti daiktavardžių paveikslus. Vaikai negalėjo išsirinkti žaislų. Įstaigose niekas negalėjo susišnekėti.

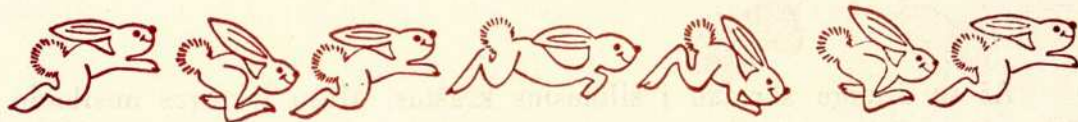
Dėl to viso vargo, žmonės pradėjo reikalauti, kad policija kuo greičiau surastų pavogtus daiktavardžius. Tačiau, buvo ir viena gera to viso pasėka. Buvo mažiau ginčų, nes nebuvo galima vienas kitą suprasti.

Pagaliau pasidarė taip, kad žmonės negalėjo iškęsti be daiktavardžių ir juos importavo iš kitos valstybės. Taip reikalai ir liko. Iki šios dienos niekas nesužinojo, kas pavogė daiktavardžius. Todėl mokykloje mes turime juos vis iš naujo mokytis.

Antanas Bindokas, 8 sk.

K. Donelaičio mokykla

Chicago, Ill.

PAS ZUIKIUS

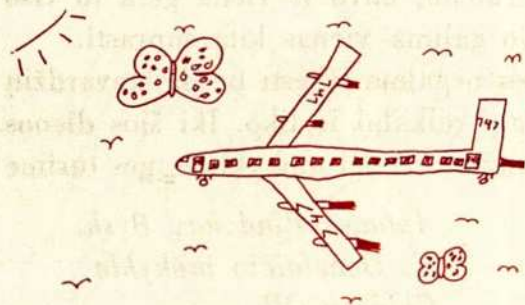
Buvo zuikis, zuikienė ir zuikytė. Jie visi nuėjo į mišką ir pasistatė namelį po beržu. Kiekvienas suėdė morką ir tada pradėjo dažyti kiaušinius. Į svečius atėjo Aida, Lana, Tadas, Loreta, Paulius, Vytenis, Sylvia, Markus ir Marius. Zuikienė kiekvienam davė po margutį. Vaikučiai pasakė “ačiū”, atsisveikino ir išėjo namo. Parėję namo, savo gražius margučius parodė mamai, tėveliui, sesutei ir broliukui. Visi džiaugėsi.

*Montrealio lit. mokyklos
paruošiamasis skyrius*

KELIONĖS

Vasarą važinėjome Kanadoje ir JAV. Pervažiavome Ontario valstybę per tris dienas. Kai pasiekėme Manitoba, sustojome Winnipeg mieste. Nuo Regina, tai miestas Saskatchewan valstybėje, nurūkom į Yellowstone valstybinį parką. Pabuvę ten porą dienų, grįžome į Albertą ir pro Calgary miestą nuvažiavom į Banff valstybinį parką. Ten irgi praleidom pora dienų. Tada pasukom į pietus ir per Washington ir Oregon nuvažiavom į San Francisco. Iš ten planavom važiuoti tiesiai namo. Pakeliui sustojom Yosemite ir Grand Canyon valstybiniuose parkuose. Mūsų kelionė užtruko penkias savaites, ir iš viso išvažinėjome 9,500 mylių. Buvo įdomu pamatyti Kanados vakarų lygius laukus, kalnus snieguotom viršūnėm ir šaltą, banguotą Ramųjį vandenyną. Matėm keistus šaltinius — “geysers”, didžiulius raudonmedžius, daug įdomių miestų, didelių vaismedžių sodus ir plačias dykumas.

*Kristina Niedvaraitė
Montreal, Canada*

*Rimas Jarašūnas, 7 m.
Kelionė į Clevelandą*

Aš su draugu skridau į šiltuosius kraštus. Mūsų lėktuvas nusileido džiunglėse. Išlipę iš lėktuvo, pamatėm labai gražią augmeniją. Toliau vaikščiodami, matėm įdomių paukščių, kurie čiulbėjo melodingais balsais.

Netrukus priėjom upę, kurioj maudėsi raganosiai su drambliais, o pačiame upės vidury plaukiojo krokodilai. Bėgdami nuo krokodilų, užtikome tigrą medyje. Pasižiūrėjome per petį — ir štai liūtas mus vejasi. Aš balsu surikau “gelbėkit!”

Pabudęs, apsidžiaugiau, kad esu savo lovoje.

*Algis Venslovas, 10 m.
Stoney Creek, Ont., Canada*

PELYTĖS

Aš turiu pelytes,
Jos labai mažytės.
Man jos labai patinka,
Tik viena įlindo į spintą...

Mano tėtė ją pamatė
Ir man skubiai pasakė.
Aš buvau dėkinga
Ir labai laiminga.

*Indrė Rudaitytė, 9 m.
Oaktown, Ill.
Oaklaun, Ill.*

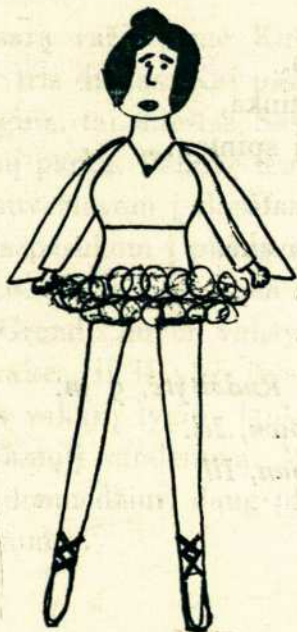

KATĖ IR PELĖ

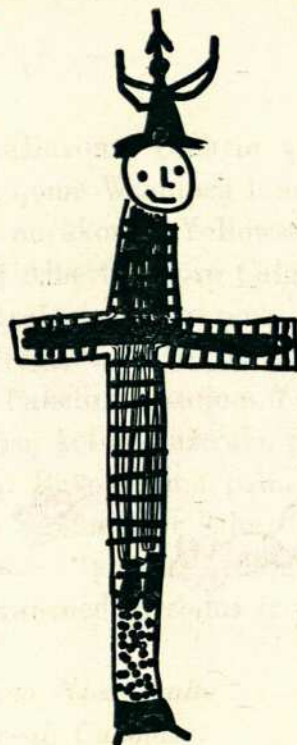
Katės ir pelės draugystė yra menka. Katės gaudo peles. Todėl, jei kur nors pastebėsi pelę, tuoj atsiras ir katė. Pelės visuomet yra labai atsargios, o katės labai tykiai laukia jų pasirodant. Jeigu katė jaučia, kad pelė netrukus pasirodys toje pačioje vietoje, kur anksčiau ją buvo mačiusi, katė ilgai ten tupės, kol pelė išlįs. Kai tik katė pamato pelę, ją pagriebia savo vikriom kojytėm ir nepaleidžia.

*Laima Raguckaitė, 10 m.
Hamilton, Canada*

ALP 1985
paveikslų paroda arch,

Balerina
Vida Pociūtė, 10 m.
Chicago, Ill.

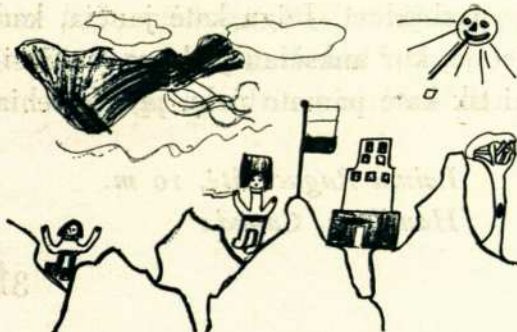
Kristus ant kryžiaus
Markus Niedvaras, 5 m.
Montreal, Canada

Aš su "Jiffy"
Kristina Sruoginytė, 5 m.
Norwood, N.J.

Susilaužius ranką
(piešta kaire ranka)
Vaiva Vaišnytė, 6 m.
Mt. Carmel, Conn.

Lietuva
Ina Balsytė, 7 m.
Toronto, Canada

Stirniukas
Rūta Adomaitytė, 11 m.
Jamestown, North Dakota

91.189.121